

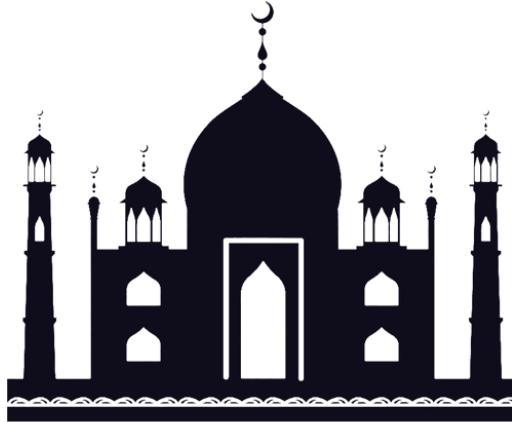
HYNEK ŘIHÁK

SPOLEČNOST ISLÁMU A SPOLEČNOST ZÁPADU

SROVNÁNÍ

HYNEK ŘIHÁK

**SPOLEČNOST ISLÁMU
A SPOLEČNOST ZÁPADU
SROVNÁNÍ**

1. vydání

vydáno v březnu 2020 jako 96. publikace

vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)

ISBN 978-80-7570-172-5 (epub)

ISBN 978-80-7570-173-2 (mobi)

ISBN 978-80-7570-174-9 (pdf)

OBSAH

OBSAH	3
I. SPOLEČNOST ISLÁMU A SPOLEČNOST ZÁPADU	4
ÚVOD	5
PÁR FAKTŮ	5
II. ISLÁMSKÉ RODINNÉ PRÁVO	31
ISLÁMSKÉ PRÁVO	31
MANŽELSTVÍ — PRÁVA A POVINNOSTI	32
ZÁVĚR	35
III. ŽIVOT KŘESŤANSKÝCH KOPTŮ V MUSLIMSKÉM EGYPTĚ	36
PRAXE	36
ZÁPAD	40
TEORIE	40
KLAUS WIVEL O KOPTECH A NÁBOŽENSKÝCH MENŠINÁCH V EGYPTĚ	41
MUSLIMSKÉ BRATRSTVO V EGYPTĚ	45
IV. LIBANON, KŘESŤANÉ A ISLÁM	47
V. TUREČTÍ ALEVITÉ	49
VI. LETEM SVĚTEM NEJEN KŘESŤANŮ V NĚKTERÝCH DALŠÍCH ISLÁMSKÝCH ZEMÍCH	51
PÁKISTÁN	51
OSTROVNÍ AFRICKÝ STÁT KOMORY	53
STŘEDOASIJSKÉ STÁTY	53
MALAJSIIE	54
DALŠÍ ZEMĚ	55
ZDROJE	58
JIŽ VYŠLO	68

I. SPOLEČNOST ISLÁMU A SPOLEČNOST ZÁPADU

„Islám se chápe jako živé náboženství, které ukazuje cestu do budoucna, a to nejen na rovině čistě náboženské, ale také coby společenský řád, který má podle mnoha muslimských autorit i politickou dimenzi.“ ^[1]

„Islám není jen náboženství, ale také způsob života a společenský rámeček pro jedince, rodiny a stát. Podle Koránu tvoří i dědické, rodinné a trestní právo součást jednoho věčně platného Božího právního řádu (šaría).“ ^[2]

„Vy jste národ nejlepší, jenž kdy povstal mezi lidmi; vy přikazujete vhodné, zakazujete zavrženíhodné a věříte v Boha.“ ^[3]

ÚVOD

V této knize se pokusíme podívat na islám a na to jaké jsou jeho dopady na svobodu člověka a na společnost. Zároveň se pokusíme porovnat tyto dopady s naší současnou společností a přidáme i porovnání s (ideální) klasicko-liberální společností. Základem tohoto pokusu o analýzu jsou spíše knihy akademického rázu. Tj. knihy z pera orientalistů, religionistů, historiků apod. V první části textu se budu opírat o knihu Christiny Schirrmacherové (profesorka islámských studií na univerzitách v Bonnu a Lovani) „Islám a západní společnost“. Ta vyšla v češtině roku 2017, ale v Německu již roku 2008 a většina textů z této knihy byla publikována v již letech 2000 až 2005. Tedy dlouhou dobu před událostmi, které jsou spojeny s imigrační krizí. A některé texty z knihy jsou starší i než 11. září 2001. Což na jednu stranu znamená, že některá fakta v knize již nejsou aktuální, ale na druhou stranu má tato kniha odstup od současné poněkud vypjaté diskuse o těchto problémech. Vedle toho použiji řadu jiných materiálů a dostanou zde slovo i čeští odborníci zabývající se společností islámu anebo i autoři s dlouhodobou životní zkušeností z islámských zemí. Kniha není souborem, jak se dnes říká „hejtů“. Nesnaží se ani příliš hodnotit, ale závěr by si měl udělat pokud možno čtenář sám. Vedle teorie stran fungování společnosti islámu se kniha hodně zaměřuje na konkrétní praxi života v islámských zemích a na život náboženských menšin. Není a nemůže být samozřejmě ani zdaleka vyčerpávající.

Poznámka: Autor se snažil sjednotit názvosloví, které se kniha od knihy a zdroj od zdroje lišilo. Kniha je určena především laikům, kteří se chtějí v této oblasti poučit a nechtějí anebo nemají čas číst velké množství knih a dalších materiálů.

PÁR FAKTŮ

K imigraci muslimů do Evropy autorka knihy „Islám a západní společnost“ Christina Schirrmacherová píše: „Německá společnost se nekriticky domnívala, že tito lidé budou upřednostňovat západní, sekulární způsob života před svou vlastní tradicí, že se časem vzdají svých kulturně-náboženských kořenů a „asimilují se“. Dnes je zřejmé, že na mnoha místech v Evropě dlouhodobě dochází k opačnému vývoji — imigranti se vrací ke svým tradicím a uchylují se

zpět do vlastního světa.“^[4] Přičemž mnoho mladých muslimů z druhé a třetí generace stále nemluví německy respektive francouzsky, španělsky či holandsky natolik dobře, aby uspěli v zaměstnání.^[5]

Dle autorky je prvořadým cílem politického islámu dosáhnout uznání islámu za náboženství, které bude mít v Evropě rovná práva a prodchnout západní společnost islámskými hodnotami. Následným cílem je ustavení šarií (islámského řádu) primárně nad muslimskou obcí. Politický islám v muslimských obcích vyvíjí tlak na evropské muslimy, aby dodržovali islám důsledněji. A především mladí lidé, ačkoli jejich rodiče vyznávali relativně uvolněnou podobu islámu, se obracejí k přísnějšímu dodržování islámských pravidel.^[6]

Hamed Abdel-Samad ve své knize „Islámský fašismus“ k tomuto píše, že: „V Německu právě zjišťujeme u vnuků první generace gastarbeiterů, že se vyvíjejí směrem zpátky. Propagují tradiční formy života a postoje a názory, které už neplatí ani v Istanbulu a Casablance. A tak zatímco v islámských zemích vzrůstá odpor k islámskému fašismu, který byl v Egyptě korunován svržením Muslimského bratrstva, fašizující myšlení salafistů, jež je obráceno do minulosti, získává na Západě čím dál víc přívrženců. Zde je virus mimořádně aktivní — a mutuje rychleji, než bychom si pomysleli.“^[7]

Schirmacherová také píše, že velká část imigrantů si volí život v městských čtvrtích s vysokým podílem muslimských obyvatel. A: „Každodenní život je možný bez nejmenšího kontaktu s německou společností a každý nutný kontakt tohoto typu bývá prožíván jako nepříjemný a nepřátelský. Následné nedostatky v jazykové vybavenosti, která se ukazuje ve druhé a třetí generaci muslimů, již vedou k poměrně časté situaci, kdy absolventi středních škol a učilišť postrádají potřebnou kvalifikaci v mnohem větší míře než jejich němečtí spolužáci.“. Jinde autorka přímo uvádí, že děti muslimských imigrantů třetí generace mluví německy naopak hůře než jejich rodiče a prarodiče.^[8] Samozřejmě takoví absolventi nejsou na německém trhu práce moc perspektivní. To ukazuje na dosti závažné důsledky dopadu německého státu blahobytu na imigranty. Neexistence sociálních DÁVEK imigrantům a jejich potomkům by vedla buď k jejich odchodu ze země, protože bez němčiny se zde většinou pracovat nedá anebo ke snaze se německy naučit právě z důvodu vykonávané práce.

VELMI důležitým faktem, který je velmi často ignorován, a který si zaslouží plnou citaci je tento fakt: „Islám nepředstavuje pouze náboženství, ale společenský systém, který zahrnuje náboženství a tradici. Pro muslimy také v mnohem větší míře než u Evropanů hraje náboženství stěžejní roli ve všed-

ním životě jedince, společnosti a rodiny. Tradice, která je úzce provázaná s islámem, obsahuje podrobná pravidla ohledně oblékání, jídla, svátků, chování mužů a žen, manželství a rozvodu, vztahu muslimů k nemuslimům, válce a míru. Protože tradice a víra jsou spolu vzájemně provázané a protože je tato tradice zakořeněná v náboženství, udržuje si tradice ve všedním životě zásadní vliv. Již jen z tohoto důvodu není snadné oddělit politickou sféru od sféry náboženské v otázkách, které se týkají například významu zahalování hlavy nebo funkce mešity.“ V islámském světě také zatím nedochází ke kritickému přezkoumání Koránu, a tedy neprobíhá ani diskuse o oddělení náboženské praxe od politického dědictví minulosti, kterou by teologické autority uznávaly. ^[9]

Ve všech islámských prohlášeních stran lidských práv, stojí právo šaría v pozici PREAMBULE, a tudíž předchází jakémukoliv jinému právu. „V praxi to třeba znamená, že odpadlík se nemůže dožadovat žádných lidských práv, protože se podle práva šaría dopustil zločinu, za který zasluhuje smrt. Z toho důvodu nemá nárok na žádnou náboženskou svobodu nebo jiná lidská práva. Podle názoru drtivé většiny muslimských teologů končí právo na náboženskou svobodu a lidská práva opuštěním islámu, byť v praxi se islámské soudy uchylují k trestu smrti jen zřídka. Mnohem častěji se k němu uchýlí rodina odpadlíka nebo okolní společnost.“ ^[10]

Samozřejmě v našem současném světě má každý právo na odpadnutí od jakékoli víry a církve. Rovněž i v libertariánské či klasickoliberální (čili svobodné) společnosti by měl každý na toto právo. Nyní zde probereme některé body islámského práva, teorie a praxe a srovnáme je se situací u nás dnes a i s klasickou liberální společností.

A. Co islám míní pod pojmem náboženská tolerance?

„V žádném případě nejde o uznání jiného náboženství jako sobě rovného. Například křesťané na muslimy dobytém území byli za své bezvěrectví daněni a museli snášet mnohé právní ústrky a někdy dokonce pronásledování a smrt.“ ^[11] Někdy je tomu tak dodnes. Autorka upozorňuje, že výchozím bodem pro požadování toho, aby se o islámu nesmělo publikovat v Evropě cokoliv negativního, je právě chápání nemuslimů, včetně křesťanů, jako „dhimmi“, tedy jako chráněné menšiny, která je podřízena islámu a islámskému právu. ^[12] Dále: „Korán a pozdější muslimské apologetické spisy ospravedlňují Mohamedovy útoky na Židy a Araby, kteří se stavěli proti němu a jeho zvěsti,

tím, že Mohamed jednal v sebeobraně a v reakci na urážky. Islámská komunita má absolutní právo na sebeobranu (Korán 22:39-40) a může bojovat proti těm, kdo nedodržují smlouvy a vysmívají se muslimům.“ ^[13]

V Koránu lze nalézt mnohé výzvy k zabíjení či podřezávání nevěřících — např. Korán 2:191 či 4:89 a i tvrzení, že nevěřící budou snášet pekelné plameny. ^[14] V naší současné společnosti je samozřejmě množné polemizovat s jakýmkoliv náboženstvím a publikovat o něm i negativní věci a lidé jiného vyznání nejsou povinni platit žádné extra daně navíc. Totéž by platilo pro společnost založenou na klasickém liberalismu, ba i snaha rušit svobodu publikování anebo zavádění extra daně navíc by byla trestána.

Čelný představitel klasického liberalismu Ludwig von Mises ve své rané práci „Liberalismus“ napsal na téma náboženské tolerance: „Liberalismus ale musí být nesnášenlivý vůči nesnášenlivosti každého druhu. Spatřujeme-li cíl společenského vývoje v pokojné spolupráci všech lidí, nemůžeme připustit, aby mír byl rušen knězi a zelóty. Liberalismus hlásá snášenlivost vůči každé víře a každému světovému názoru, nikoliv z lhostejnosti k těmto „vyšším“ věcem, ale z přesvědčení, že nade vším a nad všemi musí stát zajištění míru uvnitř společnosti. A jelikož požaduje snášenlivost vůči všem názorům a všem církvím a sektám, musí vykázat do jejich mezí všechny, kdo se vyznačují nesnášenlivostí.“ ^[15]

Vyhrožování nevěřícím bylo až vcelku donedávna v naší současné společnosti pro tohoto, kdo tak činil, rizikové. Ve společnosti založené na klasickém liberalismu je samozřejmě násilí proti osobě a majetku považováno za přečin a podobné je to s vyhrožováním (byť jde o přečin o něco menší). V souvislosti s dnešní situací v západních státech je důležité uvést z knihy Ch. Schirmacherové ještě jednu citaci: „Mnozí muslimové těžko snáší, že křesťané mají v západní společnosti většinu, nejsou islámu podřízeni a dokonce pro muslimské imigranty určují pravidla. Na Západě lidé mohou kritizovat jakékoli náboženství a nepotřebují k tomu ani nějaký zvláštní důvod. V očích muslimů je na Západě situace vzhůru nohama.“ ^[16]

Dejme teď slovo přímo odpadlíkovi od islámu: Alí Sína ke svému odpadnutí od islámu píše: „Mou vnímavost pravděpodobně zesílila obeznámenost se západními humanistickými hodnotami, a to ona ve mě vzbudila hlad po demokracii, svobodě myšlení, lidských právech, rovnoprávnosti atp. Právě tehdy jsem si znovu přečetl Korán a narazil jsem na určitá nařízení, která s mými nově přijatými humanistickými ideály byla v rozporu. Při čtení podobných pasáží jsem si připadal nesvůj a znepokojený: Korán 3:90 „Kdo zřekli se své

víry poté, když ji přijali, a potom nevíru svou ještě rozmnožili — od těch nebude přijato pokání jejich, neboť jsou zbloudilí.“ ^[17]

Dále třeba v případě verše Koránu 16:106: „Na toho, kdo zapře Boha poté, co již uvěřil — kromě toho, kdo byl donucen, zatímco srdce jeho klidné bylo ve víře — a zejména na toho, kdo hrud' svou nevíře otevřel, dopadne hněv Boží a pro něj je připraven trest nesmírný.“ ^[18] Zdaleka nejde o trest vztahující se na posmrtný život. Nevěřící se měli dočkat trestu i v tomto světě. Korán 9:14 jasně říká: „Bojujte tedy proti nim a Bůh je vašimi rukama potrestá a zahanbí a dopomůže vám k vítězství nad nimi a uzdraví hrudě věřících.“ Sahih Bucháří v díle 4, knize 52 u čísla 260 píše: „Alí upálil několik lidí, a když se novina donesla k Ibn Abbásovi, Ibn Abbás pravil: „Byl-li bych na jeho místě, neupálil bych je, vždyť Prorok řekl: ‚Netrestejte (nikoho) soudem Alláhovým.‘ Bezpochyby bych je však zabil, neb Prorok též pravil: ‚Zavrhne-li někdo (muslim) své náboženství, zabijte jej.““ ^[19]

Ani kritika či dokonce urážení náboženství zde není tolerováno, což je v příkrém rozporu se svobodou slova. Známý je případ, který vyprávěl Abdulláh Ibn Abbás (Abú Dawud, kniha 38, číslo 4348), kdy slepec zavraždil dýkou svoji otrokyni s kterou čekal dítě, jen kvůli tomu, že Mohameda urážela a znevažovala. Prorok na to pravil: „Budte mi svědky, její krev se nedočká odplaty.“ Alí Sína se ptá, co když vrah lhal, aby se vyhnul trestu a kolik manželů se vyhnulo trestům za vraždu svých nevinných žen tím, že je obvinili z rouhačství proti Božímu prorokovi, a kolika z nich to prošlo právě díky tomuto hadísu. ^[20] Nejde o jediný takový znepokojující hadís. Jiný hadís (Abú Dawud, kniha 3, číslo 4349) praví něco dost podobného: „Vypráví Alí ibn Abú Tálib: ‚Jedna Židovka urážela a znevažovala Proroka (budiž mu dán mír). Muž ji škrtil, až zemřela. Apoštol Alláhův (budiž mu dán mír) oznámil, že její krev nebude pomstěna.““ ^[21]

Annie Laurentová ve své knize „Islám: pro ty, kdo o něm chtějí mluvit, ale zatím o něm mnoho nevědí“ k tématu tolerance a chráněnství píše, že: „Ačkoliv klasické právo prezentuje chráněnství jako výhodu a záruku islámské tolerance, ve skutečnosti je statusem podřízenosti. Nepřináší vztah rovnosti a respektu, ale postoj nadřazenosti, blahosklonnosti a nedůvěry. Záměry, které stojí v pozadí tohoto statusu, a povinnosti, které přináší, vedou k tendenci překládat toto slovo jako ‚ochranné podrobení‘.“ ^[22] A pokračuje: „Chráněnství minimálně ve svém klasickém pojetí dnes už oficiálně v právu většiny zemí, které mají islám jako své oficiální náboženství, nehraje roli. Jen v Iránu ho do legislativy znovu zavedl Chomejní.“ Ale: „Ve skutečnosti je chráněnství v rozličných podobách a na mnoha místech stále uplatňováno: ne-li de iure,

pak přinejmenším de facto. Toto postavení je jednou z hlavních příčin početního úbytku blízkovýchodních křesťanů.“ [\[23\]](#)

Tolerance tedy je zde chápána ve smyslu tolerance za předpokladu, že tolerovaní si plní nějaké dané povinnosti, které jsou jim uloženy, nejde zde tedy o toleranci bez podmínek. Slovo tolerance zde má tedy poněkud odlišný obsah než je zvykem u nás potažmo ve většině západní společnosti.

B. Ženy

„Dívky bez pokrývky hlavy jsou v některých případech předmětem posměchu, dostává se jim napomenutí a dokonce jim ostatní muslimové v sousedství vyhrožují či otevřeně spílají do ‚prostitutek‘.“; „Konzervativní manželé třetí generace často svým manželkám udělují méně osobních svobod a práv, než měly jejich matky a babičky, kdy tato práva často přinášela rodině ekonomický užitek.“; „Zdá se, že počet vražd ze cti ve třetí generaci stoupá, což možná souvisí i s tím, že se muslimky, které vyrostly mezi dvěma světy, odvažují odporovat sňatkům, které pro ně domluvili jejich rodiče.“ [\[24\]](#)

V naší současné společnosti jsou jistý posměch a napomenutí tolerována, ale to se již netýká (nebo aspoň do nedávna netýkalo) vyhrožování. Osobní svobody a práva v manželství jsou předmětem dohody mezi manžely, a pokud není někdo spokojen či se nedojde k dohodě, může se člověk za určitých podmínek z manželství vyvázat. Vraždy ze cti jsou prakticky zcela neznámé. Totéž lze v podstatě říci, co se týká společnosti založené na klasickém liberalismu. V případě manželství v této společnosti hraje velkou roli manželská smlouva a podmínky, za nichž je vypověditelná, ale tato smlouva musí odpovídat buď etice svobody anebo panujícímu zvykovému právu. Manželství zde velmi pravděpodobně hraje větší roli než v naší dnešní společnosti a snaha dohodnout se zde bude pravděpodobně větší než dnes. Ovšem zároveň se hledí na větší ekonomický užitek z manželství (chybí stát blahobytu).

C. Stát

Jednu zajímavost, kterou Schirrmacherová uvádí je to, že žádná islámská země dnes v reálném smyslu slova neuznává **právo občana odvolat se proti státu**. Občejný občan se zde může jen stěžít soudit se státem či podniknout právní kroky proti většinou nemilosrdnému státu. Neobvyklým nejsou svévolná uvěznění, neomezeně dlouhá vazba bez soudu a přístupu právníka, mučení a svévole státní moci a podobně. Autorka se ptá, zda: „Je pouhou

náhodou, že toto vše se ve zvláštní míře týká zemí, které hájí zavádění práva šaría jako božského řádu a klíče ke spravedlivé společnosti? Je pouhou náhodou, že v tolika islámských zemích je výsledek soudního procesu často nepředvídatelný a že až do vynesení rozsudku je možný jakýkoliv výsledek (např. v případech odpadnutí od islámu to může být zproštění viny nebo rozsudek smrti)?“ ^[25] Jistě, ani v zemích Západu otázka souzení se se státem není jednoduchá (soudce je sám částí státu, což zavání poněkud střetem zájmu), ale ještě zde tak daleko jako islámské země zatím nejsme.

D. Podnikání a kritické myšlení v islámské teologii

„...lidská bytost není primárně svobodným a pochybujícím stvořením, nýbrž je podrobenou či podřízenou bytostí, jak připomíná slovo muslim („islám“ znamená ‚podrobení‘, ‚odevzdání se‘). Ten, kdo se podřídil (muslim), má pak v islámském státě více práv než žid či křesťan, kteří se podle islámu Bohu zcela nepodrobili. Jako nemuslimové zůstávají občany druhé kategorie. Musejí odvádět zvláštní daně a jsou vystaveni diskriminaci. Podobně má v islámském dědickém, svědeckém a manželském právu muž větší práva než žena, protože nemůže existovat rovnost mezi těmi, kteří jsou si v zásadě rovní. To je základní princip islámského práva.

Proto tedy není lidská bytost vázána ani tak svědomím, jako spíše právem s jeho mnoha pravidly ohledně jídla, očišťování, oblékání nebo provádění modlitby, k níž patří pevně daná forma, časy, slova a rituální omývání. Vyzvedává se spíše podrobení se než kritické myšlení.“ ^[26] Mezi Prorokovými výroky jsou i tyto dva: „Běda vám, budete-li činit novoty. Neboť každá novota je hereze (bida) a každá hereze je blud (dalála).“; „Každá novota/hereze je blud a každý blud je v pekle.“ ^[27]

Naše současná společnost stejně jako klasický liberalismus jsou pořád silně ovlivněny křesťanstvím a křesťan: „Má za povinnost dodržovat Boží přikázání. Činí tak však jako svobodný tvůrce světa a v poslušnosti vůči svému svědomí. Kreativita, vynalézavost, podnikavost a svobodné bádání jsou základem jakéhokoliv ekonomického a duševního rozvoje a pokroku... Kritické myšlení, přemýšlení nad vlastním bytím, nad životem na této zemi a po ní, dokonce i výčitky a obviňování proti Bohu nejsou tabu ani ve Starém zákoně.“ ^[28]

Význam kreativity, vynalézavosti, podnikavosti pro naši civilizaci dobře ilustruje úryvek z knihy „Liberalismus“ Ludwiga von Misese: „...je třeba zachovat soukromé vlastnictví [včetně výrobních prostředků, pozn. autora] jako základ společenské sounáležitosti a spolupráce lidí a že je třeba bojovat energicky

proti každému pokusu proti jeho odstranění. V tomto smyslu brání liberalismus instituci soukromého vlastnictví proti každému pokusu ho odstranit.“ ^[29] Naše současná společnost uznává soukromé vlastnictví jak spotřebních tak výrobních statků, ale různě ho omezuje a reglementuje. Nicméně pořád hraje soukromé vlastnictví poměrně významnou a hlavně klíčovou roli.

Alí Sína píše i to, že islám dokáže svým stoupencům přinést maximálně chudobu. Všechny islámské státy s výjimkou těch, které mají ropu (ale platí to třeba i o Sínově rodném Iránu, který ropou disponuje), jsou dle něj chudé. Upozorňuje, že z pracovního trhu je v islámských zemích vyloučena celá polovina obyvatelstva, tj. ženy. Ti kdož pak pracují, každoročně promrhají měsíc času, když v rámci ramadánu de facto hibernují, a pět povinných denních modliteb okrádá hospodářství o miliony drahocenných hodin produktivity. ^[30] Mohamed řekl (Nasir-ud-Din al-Albání v as Sahiha): „Když budete spokojeni s obchodem a budete spokojeni se zemědělstvím, chovatelstvím a opustíte džihád, tak Alláh na vás sešle ponížení a neodstraní ho od vás, dokud se nevrátíte ke své víře.“ ^[31]

E. Islám je náboženství míru, jak často slýcháme

Kniha Schirmmacherové na tuto otázku překvapivě odpovídá ANO, islám je de facto náboženství míru. Ovšem slovo mír má u muslimů JINÝ význam než v naší společnosti. V islámu: „Plný mír tedy zavládne až v homogenní islámské společnosti poté, co stoupenci ostatních náboženství buď konvertují k islámu, nebo budou zabiti. Mír tu souvisí s podrobením se. Jde o podrobení se muslimů Bohu a podrobení se nemuslimů muslimům. Plná svoboda zavládne až na konci věků s podrobením veškerého lidstva.“ ^[32]

Jinde stojí, že islámem proklamovaná „tolerance“ pro nemuslimy znamená, že křesťané a židé zpravidla nemusejí opustit svou víru a platba daně z hlavy je zbavuje povinnosti účastnit se džihádu. „Mír“ pak v tomto případě neznámá rovnost vztahů, ale hierarchii privilegovaných a neprivilegovaných v roli druhořadých občanů, kteří na islámském území existují vedle sebe. Korán (9:29) nařizuje muslimům, aby bojovali s lidmi knihy, kteří neuctívají náboženství pravdy, dokud nedají poplatek, teprve pak zavládne mír. ^[33]

Jinde autorka píše: „Korán mluví o míru. Je to však mír, který se týká muslimů a který přichází na základě podrobení se šarii.“ ^[34] To je jistě dost zvláštní pojetí míru. Uvedené můžeme srovnat s knihou o životě náboženských menšin na Blízkém východě „Ve stínu islámu“, kde se sice tvrdí, že naprostá většina na středověkých diskriminačních opatření dnes již není relevantních, ale jistá